

Indiensolidaritets

Dandakaranya

Nr 2 - 2014. 25 februari.

**KVINNORÖRELSEN TAR I MED HÅRD-
HANDSKARNA. HAR DE NÅGOT VAL?**

TEMA: KVINNORÖRELSEN

MEDLEMSTIPS

Skicka in lite material annars blir vi ganska arga på dig.

VI SPAMMAR SVERIGE

Artikeln om politiska fångar skickades ut till "hela Sverige". Får man göra så?

DEBATT

Ännu ett brev med kritik från en god vän och vårt försök att svara på det.

TEMA: KVINNORÖRELSEN

Nästan hälften av naxaliterillans medlemmar är kvinnor skriver Pauline Turek i en artikel i detta nummer.

KONTAKT:

indiensolidaritet@gmail.com

0729-139147

facebook.com/groups/indiengruppen

Mejlbombning

Vi lovade att sprida information om de politiska fångarna brett och vi har skickat ut massor med (ej efterfrågade) mejl till media och olika politiska grupper m.fl. Hitills har ingen klagat men det är nog en hel del som svär. Skapar vi ett agg mot föreningen? Vår tanke är förnärvarande att vi trots allt kan göra det någon gång om året om vi har något särskilt viktigt som vi måste ut med. "Icke-frågan" om Indiens politiska fångar är ett exempel.

Höger och vänster i Folket i Bild

Tidskriften Folket i Bilds tryckta version tog i det senaste numret in vår intervju med Sanyaj Kak från i höstas. I samma nummer kritiserar ett par läsare att tidningen inte är tillräckligt skarp och radikal. Mitt intryck är att det finns en debatt inom Föreningen Folket i Bild mellan en höger som vill göra tidningen mer utslätad och borgerlig och en vänster som vill förstärka det radikala folkliga och anti-imperialismen. Tidningens vägval hänger kanske samman med hur medlemmarna ser på framtiden. Här kan man hoppas att högern tar tills sig något av vad Sanjay hade att säga i Folket i Bild:

"Den typ av pessimism som man möter bland radikala grupper i Europa och USA, saknas i den indiska diskursen. Folket slår tillbaka för de tror att de kan vinna. När de marscherar genom byarna och skanderar "Ner med Imperialismen!" är det inte bara en slogan. De är övertygade om att imperialismen kan beseg-

ras, att feodalismen kan tillintetgöras och att förändringar kan och måste komma."

Asienbevakaren som en kollektiv organism

Det här riktar sig till dig som dagligen har en stund över. Hemsidan har enligt webhotellet haft 159 unika besökare per dag i februari. I februari förra året var det 123 besökare i genomsnitt. Rekordet var var i oktober 2013 med 378 besökare per dag. Hemsidans innehåll måste uppdateras ofta annars sjunker antalet läsare direkt. Därför är det mycket viktigt att vi kopplar ihop våra hjärnor till en kollektiv asienbevakare och mejlar över (indiensolidaritet@gmail.com) intressanta "grejor"; gärna med egen kort sammanfattning på svenska. Vi lovar att lägga upp "grejorna" samma dag. Tack Einar, Tommy, Jan och Hans för inskickat material de senaste dagarna.

Betalningskrångel och skrivarköp

Det har varit många som har haft svårt att betala in medlemsavgiften eller prenumrationsavgiften på 100 kr. En märklig sak är att vissa banker automatiskt lägger till en extra nolla i mitten av kontonumret: 821720032789240 (Swedbank). Men den extra nollan i mitten får gärna vara med, pengarna kommer ändå till oss. Vi har i dagsläget någon tusenlapp på kontot och vi har köpt en laserskrivare för ca 800 kr. Vi behöver lite mer pengar så var inte rädd för att stoppa in en slant. 40 spänn har du väl?

8 MARS

Någon förklaring till varför vi har kvinnorörelsetema på detta nummer behövs inte. Förtrycket lever vidare i både Sverige och Indien. Det är hemskt att vara fattig arbetare. Det är ännu hemskare att vara fattig arbetare och kvinna. Hur det är att vara fattig arbetare, kvinna och dalit eller adivasi kan vi ha svårt att föreställa oss. Få grupper i världen har så stor anledning att göra uppror. Vi bör kanske ha förståelse om de tar i med hårdhandskarna?

Många frågar om vår inbjudan till Arundhati men vi vet inget och vi kommer att skriva här i tidningen om vi lyckas få någon mer information. Vår vän har som sagt lovat att gå och knacka på igen. Sist när han var där sa hon att hon satt och arbetade intensivt med en ny text. Kanske var det förordet till Ambedkars "Annihilation of caste" som hon satt med? Hon har nyligen avslöjat att hon skrivit ett förord på 200 sidor till Ambedkars text från 30-talet och hon talar ut om detta i tidskriften Outlook (info: Ambedkar var dalit och en skarp kritiker av Gandhi och han skrev Indiens konstitution).

KVINNORÖRELSEN OCH NAXALITERNA

Bilden ovan föreställer medlemmar i Pink Saris (en sari är deras typiska klädesplagg). Gruppen blev världsberömd 2010 när den brittiske regissören Kim Longinotto gjorde en film om dem som heter just "Pink Saris".

av Pauline Turek

New Delhi, 16 december 2012. Kl. 21 stiger en ung kvinnlig läkarstudent ombord på en buss i stadsdelen Munirka i stadens sydvästra delar. Hon vet inte att hon bara några dagar senare kommer att bli berömd. Hon vet inte att hennes namn kommer att pryda löpsedlar världen över. Hon vet inte att hon ska dö.

Ombord på en av Delhis privata bussar våldtogs och misshandlades Jyoti Singh Pandey av sex män. Tretton dagar senare avled hon till följd av skadorna. Det har gått drygt ett år sedan Pandeyes ansikte utgjorde ett avbrott från de vanliga notiserna om exceptionella tillväxtsiffror, investeringsmöjligheter för multinationella teknikföretag och mineralbolag. Gatukravaller utgjorde en hastig störning i bilden av Indien. Folkmassor som fyllde gatorna i protest mot våldet som drabbar kvinnor. Långt från resereportagens glänsande sidor oändligt fyllda av sandstränder, regnskog och utsmyckade tempel.

För vad vet vi om Indien? Världens största demokrati, marknadsekonomins stora

positiva exempel. En så kallad tigerekonomi med fortsatt tillväxt på nära 8 % per år samtidigt som hela västvärlden fortfarande befinner sig i djupet av en ekonomisk kris. Samtidigt. Ett land där 77 % av befolkningen befinner sig under fattigdomsgränsen och 290 miljoner lever i extrem fattigdom (under motsvarande 80 kr/månad). Där människor svälter ihjäl. Där 26 % av männen och 49 % av kvinnorna aldrig får lära sig läsa och skriva. Spädbarns och mödradödligheten är bland de högsta i världen. Av de 70 % av

befolkningen som lever på landsbygden så saknar majoriteten egen jord, hälften har ingen el och 20 % har inte tillgång till rent vatten.

Våldtäkten på Pandey var enligt kvinnorganisationer den 634:e i Delhi samma år. Det enda ovanliga med händelsen var att den uppmärksammades. Kanske blev reaktionerna så starka för att hennes ansikte blev symbolen för miljoner kvinnors tysta utsatthet.

Jyoti Singh Pandey våldtogs och misshandlades av sex män på en buss i Delhi. Hennes död blev startskottet till omfattande protester som kablades ut över världen.

De fattigaste och mest tillbakatryckta i Indien är daliterna, de kastlösa som befinner sig längst ner på samhällsstegen, och adivasis, ursprungsbefolkningen. Tillsammans utgör de den fjärdedel av befolkningen som är landets absoluta underklass. Denna del av befolkningen har inte fått det bättre på över 50 år. För adivasis har den förvärrats eftersom de skogar och berg där de lever exploateras hårdare än någonsin tidigare av multinationella storföretag.

jord i sitt eget namn. Många gifts bort tidigt och risken att dö vid förlossning är 407 på 100 000, en siffra som är bland de högsta i världen. Det sexuella våldet genomsyrar hela samhället. Det används av paramilitärer och vaktstyrkor som vapen mot de fattiga och ursprungsbefolkningen.

Adivasikvinnor med käppar (lathis) i delstaten Västbengalen

I Indiens brutala klassamhälle drabbas kvinnorna bland de undertryckta klasserna värst. Det är kvinnor som har de tyngsta, lägst betalda fabriksarbetena. Som är de första att bli utan lön om aktiekursen faller. Som skadas under arbete inom textilindustrin där de färgar och garvar skin utan skyddsutrustning. Som sliter på plantagen i den tunna luften i bergen för att hålla igång Indiens enorma export av te, kaffe, ris, tobak och frukt.

Har du hört talas om KAMS (Krantikari Adivasi Mahila Sangathan)?

Miljoner kvinnor tvingas sälja sina kroppar för att överleva och många utnyttjas i trafficking. När organisationen Walk Free, som jobbar med att kartlägga det globala slaveriet, förra året släppte sin rapport beräknade de att flest slavar i världen befann sig i Indien. Fjorton miljoner. Den absoluta majoriteten kvinnor.

Kvinnor på landsbygden tillåts inte äga

Av de 256 329 våldsbrott som 2011 rapporterades i hela landet var 228 650 riktade mot kvinnor. 26 % var våldtäktsfall. Men de flesta anmäler aldrig. En kvinna vinner nästan aldrig mot en man i rättssystemet. Om kvinnan är av ett lägre kast än mannen straffas han i praktiken aldrig.

I norra Indiens centrala delar ligger Buntelkhand. Det är en gammal stad belägen vid deltat till en av Ganges bifloder. Ett av landets fattigaste områden. Där grundade Sampat Pal Devi kvinnoorganisationen Gulabi Gang, eller Pink Saris som de också kallas, för åtta år sedan. Devi kom från en fattig familj och giftes bort redan som 12-åring. Som 15-åring fick hon sitt första barn. Under hela sitt liv såg hon våldet mot kvinnor i sin omgivning. En dag gjorde hon det otänkbara. Hon lämnade sin man. Tillsammans med andra kvinnor bestämde hon sig för att starta en självförsvars-

grupp. Gulabi Gang söker upp män som misshandlar och talar med dem. De som inte är mottagliga blir slagna med bamburör. Kvinnorna i gruppen är kända för sina karaktäristiska rosa Saris, traditionella klädnader. De samlar ungefär 20 000 medlemmar. Gulabi Gang står också upp för daliters, de kastlösa, rättigheter. De har ingripit mot hela det spektrum av förakt för denna grupp, de som kallas de oberörbara. Det tar sig uttryck i allt från godtyckliga arresteringar och myndighetsförtryck till att de nekas medicinsk vård.

Det finns många kvinnoorganisationer i Indien. Men den kanske största finns i städerna och byarna kring Dandakaranyaområdet i landets östra delar. Det är inte många som känner till den. Krantikari Adivasi Mahila Sangathan, eller KAMS som den förkortas, samlar fler än 90 000 kvinnor i ett område med 4 miljoner invånare. Den är osynlig i statistiken eftersom den är illegal. Förbjuden av staten. KAMS är Naxalitgerillans organisation och allt samröre med dem är belagt med hårda fängelsestraff. På landsbygden utsätts byar som misstänks gömma gerillamedlemmar för paramilitära attacker och vad som av vittnen beskrivs som massakrer. Naxalitgerillan är en maoistisk rörelse som kämpar för social rättvisa, folkmakt och kvinnans befrielse från det patriarkala förtrycket.

Medlemmar i KAMS reser mellan byarna för att lära kvinnor läsa och skriva. Det skrivna ordet är ett starkt vapen och det ger de fattiga kvinnorna på landsbygden en röst. Ytterst få har möjlighet att studera i skolan. De gifts tidigt bort och arbetar på fälten.

Global slavery

Nearly 30 million people are living in slavery across the globe.

■ Highest number of slaves ■ Highest prevalence of slavery

"He that WILL NOT reason is a bigot. He that CANNOT reason is a fool. He that DARE NOT reason is a slave" H. drummond

Inom jordbruket tilldelas kvinnor ofta de tyngsta arbetena; att mala ris, hämta vatten och tröska. KAMS kämpar för att förbättra villkoren i arbetet. De har drivit införandet av moderna verktyg och bevattning. Flera studier visar hur kvinnors situation markant förbättrats i området till följd av det.

Det pågår ett inbördeskrig i Indien. Naxalitgerillan och det till dem knutna Indiens Kommunistiska Parti (maoisterna) organiserar miljoner av landets fattiga i ett uppror mot förtryck och ojämlikhet. Genom landets östra delar och ner mot Västbengalen sträcker sig den så kallade Röda Korridoren. Områden under hel eller delvis kontroll av Naxalitgerillan. 77 distrikt i nio delstater. Det är på landsbygden de har sitt fäste, även om de ökar sitt inflytande i städerna. De expanderar trots den repression staten riktar gentemot dem genom paramilitära offensiver. De statliga styrkorna har satt i system att bränna hela byar och mörda alla invånare för att skrämman människor från att hjälpa gerillan. Privata jordägare tillåts använda privata vaktstyrkor. Massvåldtäkter mot

kvinnor och ibland barn används som vapen. Ingen döms. Det är tyst.

Nästan hälften av Naxalitgerillans medlemmar är kvinnor. Detta i ett land där endast 11 % av parlamentsledamöterna är det. Där det patriarkala förtrycket är bland det mest öppna och tydliga i världen. Kanske just på grund av det. I gerillan strider män och kvinnor sida vid sida som jämlikar. Kvinnor innehar ledande positioner och kvinnliga ledare har lett några av de mest framgångrika militära offensiverna de senaste åren.

Där gerillan tar kontrollen inrättas folkdomstolar. Till skillnad från i det reguljära rättsväsendet kan övergrepp, våldsbrott och våldtäkter dömas oavsett kön och kast. När jorden fördelas tilldelas den kvinnor i deras eget namn, på lika villkor. Det finns också ett medvetet arbete mot de patriarkala strukturer som genomsyrar samhället inom de lägre kasten och ursprungsbefolkningen. Att resa sig ur årtusenden av traditioner och förtryck som placerar kvinnan under mannen och legitimerar våld mot kvinnor är ingen lätt

uppgift. Det kräver en omprövning av alla tidigare värderingar samhället vilar på

Hoppet om en ljusare morgondag vilar på folkets axlar. Det lever hos kvinnorna som kastar förtryckets samhälle åt sidan och vågar ifrågasätta hela världsordningen. Det flimrar förbi nyhetssidorna när kvinnliga teplantagearbetare på 800 gröna sluttningar i det anrika tedistriktet Assam vägrar nöja sig med smulorna från den exportindustri de ensamma bär upp. Det kan bara bäras av de som bär samhället genom sitt arbete. De som har allt att vinna men ingenting att förlora på befrielse från det klassmässiga och patriarkala förtryck som innesluter framtiden i fortsatt förtryck och mörker. Hoppet om en ljusare morgondag virar sig runt de färggranna dräkterna på kvinnorna som försvarar Indiens berg och skogar med träpilsbågar mot en av världens mest högteknologiska militärmakter. Förändring måste komma och det kommer underifrån.

Dalit Solidarity Network beräknar att 1,3 miljoner personer i Indien arbetar med manuell avföringshantering. Det är till allra största delen kvinnor som gör det hårda arbetet med att rensa offentliga toaletter. Avföringen läggs i en korg som bärs på huvudet som ofta bärs flera kilometer innan den töms. Det är daliter som gör detta arbete och en stor del av det övriga samhället anser att det är tabu att röra vid dem eller röra vid något som de har rört vid. Hinduism i praktiken, helt enkelt.

När Naxaliterna kommer till stan

-det urbana perspektivet.

av Jakob Pettersson

Det finns en tendens, främst i Väst, att reducera den maoistiska teorin om revolution till en teori som handlar om bönder i tredje världen.

Det är sant att Mao Zedong och hans parti hade en unik fokus på bönderna när de applicerade marxismen i Kina men det är en förvrängning av hans klassanalys. Han såg, som andra Marxist-Leninister, att den ”ledande kraften i vår revolution är industriproletariatet” (Mao 1926). Han såg dock, att i de specifika relationer som fanns i Kina att en socialistisk, ny-demokratisk revolution inte skulle kunna klara sig utan att bondeklassen mobiliserades under proletariatets ledning. De kinesiska socialisterna såg också att revolutioner inte är, som vissa marxister, frihetliga socialister och anarkister menade, ett uppror som händer spontant när stunden är kommen. Det var inte så revolutionen kom till i oktober 1917, bolsjevikernas legendariska revolution. Istället måste revolutionära grupper, som bolsjevikerna 1905-1917, och de kinesiska kommunisterna i det antijapanska kriget 1937-1949, arbeta för att bygga en utdragen militär kamp, med sin grund i den stora massan av de förtryckta och exploaterade, s.k. utdraget folkkrig. Det finns många problem med den kinesiska revolutionen, men att den lyckades störta en förtryckande regim är det ingen som förnekar. Man måste inte vara ”maoist” för att nå den slutsatsen, och det är någon väldigt anmärkningsbart som ligger bakom arbetet Kinas folk lade ned för att göra den revolutionen till verklighet. Vi bör inte vara förvånade över att de fattiga och förtryckta i Indien ser maoismen som sin ledstjärna – där vi i väst finner ett misslyckat kommunistiskt projekt, som tog många liv ser den indiska ursprungsbe-

folkningen att Indiens Kommunistiska Parti (maoisterna) har arbetat hårt för att komma fram till en analys av det indiska klass-samhället och ekonomin som kan hjälpa dem utveckla taktiker i kampen mot orättvisorna och förtrycket.

Naxaliterna anser att städerna, den urbana miljön, är av en speciell vikt för revolutionen. Städerna är, enligt deras analys från den nionde partikongressen 2001 (föregångaren till Indiens Kommunistiska Parti -maoisterna) fokus i det sista momentet av revolutionen. Enligt teorin om utdraget folkkrig (UFK), ska det revolutionära partiet rikta in sig på att organisera sig starkast där statens våldsmonopol är som svagast. Städerna är hårt kontrollerad av indisk polis och militär, och därför blir direkt kamp i städerna väldigt känsligt och lätt utrotad. IKP (maoisterna) bygger upp motståndet runt städerna och metropolerna i ett så-kallat ”strategiskt defensivt” stadium, där fokus ligger på att bygga upp militär kapacitet och organisation, samt att försvara de framgångar de redan vunnit, tills de är redo att möta statens våld med högre kapacitet. De betyder inte att de endast bryr sig om bönder och stamfolk, de menar att de bygger ett kampnätverk som kopplar staden till landsbygden.

Till skillnad från Kina, där urban industri stod för endast 10% av produktionen, och 11% av befolkningen, står det urbana industriproletariatet i Indien för 60% av produktionen, och 25% av befolkningen finns i städerna. Därför måste en annan strategi och vikt läggas vid arbetet i städerna. I dokumentet ”Urban Perspective: Our Work In Urban Areas”, som enligt hemsidan www.bannedthought.net skrevs antingen 2001 eller 2002, försöker de producera en analys av urbaniseringen i Indien, och ojämlikheterna det skapar. De analyserar de stora

urbana metropolerna där urbaniseringen har varit mest intensiv. De pekar på förändringar i statsstrukturen, hur vissa delar har av-industrialiserats, att kvinnor börjat ta en större del av låglönearbeten, och de faktorer som ökar till skapandet av ghetton, av ett skarpare ojämlikhet och ökade religiösa konflikter.

Av den information de presenterar så framgår de att de att de jobbar på ett avancerat sätt inte dogmatiskt och simplifierat. Att de använder moderna sociologiska, politiska och ekonomiska termer och metoder visar på ett moget parti som är redo att ta sig an verkligheten, de materiella omständigheterna och de slutsatser de drar. De erkänner sina nuvarande svagheter, och arbetar konstruktivt för att komma över dem. De är varken fanatiska eller naiva – de vet att det finns svårigheter. Flera av de partier som är aktiva och självbeskrivet ”revolutionära” runt om i världen, speciellt i Väst, bryr sig inte om sådant revolutionärt arbete i praktiken. Man romantiserar revolutionen, ställer en hel del ”krav” på samhällets institutioner som är orealistiska, idealistiska och mynnar ut i intet. De borde läsa dokument som dessa, och öppna upp för sådan radikal analys. Man kan inte längre avfärda kampen i tredje världen som simplistisk och dum. Analysen av samtiden har alltid varit grunden för framgångsrik revolutionär aktion.

Den urbana klassens signifikans

IKP(maoist) menar att det urbana proletariatet, där industriell produktion centraliserats, först och främst måste ha en politisk funktion: ”*Det är partiets uppdrag i urbana områden att mobilisera och organisera proletariatet i att utföra sin avgörande ledarskaps-funktion*” (s. 11). I den militära strategin beskriver de

”En del människor byter parti för sin övertygelses skull. Andra byter övertygelse för sitt partis skull.” - Churchill

2004 samlade naxaliterna helt öppet ett jättelikt möte med sångaren Gaddar. Mötet hölls i Hyderabad som har nästan 7 miljoner invånare.

att de vill jobba för att inrätta revolutionära basområden och då spelar städerna en sekundär funktion. Städernas främsta funktion är att understödja det militära arbetet i de lantliga miljön, politiskt och materiellt. Här arbetar de långsiktigt, och de undviker direkt konfrontation för kortsiktiga vinster. Eftersom reaktionens krafter, militära och juridiska, är som starkast i städerna, riskerar partiet att förlora för mycket om de agerar för hastigt. De måste skapa ett konkret och materiellt strategiskt jämviktssläge innan de militärt kan agera emot statens motvård emot den. För att mobilisera den proletära styrka som skulle behövas för att stå emot statens grepp om städerna, menar de att de måste utnyttja alla möjliga öppna och lagliga vägar. Breda massorganisationer hjälper partiet att hålla en bred koppling till massorna, så att de kan arbeta under täckmantel en lång tid och ackumulera sig revolutionär styrka (s. 12.-13). De tvingas dock jobba under en strikt sekretess. Regeringen är hård mot IKP (maoisterna), arbetar militärt och repressivt mot Gerillaarmén för Folkets Befrielse. Förlusterna blir svåra om regeringen avslöjar deras arbete i städerna. Långsiktigheten är också viktig här, kortsiktiga mål skall överges om de riskerar att skada partiets arbete. På sida 13 sammanfattar de strategin i tre punkter:

1. Mobilisera och organisera de grun-

dläggande massorna.

2. Bygg en enhetsfront, ena proletariatet, skapa solidaritet mellan proletariatet, bönderna och resten av befolkningen.

3. Militära uppgifter – infiltrera fiendens led, sänd kader till landsbygden, och genomför sabotage i koordination med kampen på landsbygden.

Massorganisationer – hemliga och öppna

Massorganisationer kan ta många former. Öppet revolutionära organisationer tillåts inte i vissa stater, men ibland finns den möjligheten. Även om denna möjlighet finns, så är partisekretess det viktigaste, viktigare än något annat. De öppna massorganisationerna bör däremot vara breda, så breda som möjligt. Vissa organisationer propagerar öppet IKP (maoisternas) politik och de bör vara hemliga i sin relation till sitt parti, medan andra organisationer inte öppet propagerar IKP (maoisternas) politik men ändå tjänar samma målsättningar. Relationen med de hemliga,

de halvöppna och de öppna massorganisationerna bör koordineras så att största möjliga bas bland den stora massan av folket kan upprätthållas.

De hemliga organisationerna är en produkt av repressionen, och är alltså inte en önskvärd form av massorganisation. Deras främsta arbete ligger i skapandet av hemlig propaganda, byggandet av stöd för den militära kampen. Planscher, broschyrer, pamfletter, kassetter, bokhäften och mer skall spridas av de hemliga organisationerna. Planerad "dramatiska aktioner" emot imperialister, kapitalister och andra element av den styrande klassen skall ibland användas. Hemlig massorganisation har begränsningar – men ibland måste de gå öppet till aktion, ingripa, för att försvara rörelsen i stort.

Hemliga organisationer ska inte leda och styra över lagliga organisationer, och inte heller ska hemliga organisationer skapa grupperingar inom lagliga organisationer. Det skapar ett skadligt

Anhängarna till naxaliterna kom från olika håll för att delta på det stora massmötet i Hyderabad 2004. Idag är det inte möjligt att hålla sådana möten i städerna på grund av repressionen.

band mellan dem, gör dem lättare att upptäckas. I det nuvarande, strategiskt defensiva stadiet av det utdragna folkkriget, handlar all strategi om att vinna så mycket som möjligt, och förlora så mycket som lite. De hemliga och lagliga organisationerna bör vara separata och jobba på olika nivåer för revolutionens framgång.

Lagliga, öppna revolutionära organisationer förbjuds ofta. Flera delstater har totalförbudet den typen av organisationer, och andra har infört hårda regler och lagar för att bekämpa de revolutionära organisationerna. I urbana områden, där repressionen är som starkast, kan dessa organisationer endast hoppas på att existera temporärt. Staten kommer ej tillåta sådan aktivitet. Vid de tillfällen när öppna revolutionära organisationer tillåts måste detta utnyttjas fullt, men utan förväntningar på att det varar för alltid.

I organisationer som inte är öppna revolutionära och grundar sig på folkmassorna arbetar IKP(maoisterna som vanliga medlemmar och driver på kampen. I fackorganisationer, slumorganisationer och delstatsorganisationer kan de agera som vanliga medlemmar och på det sättet tjäna den pågående revolutionen. De ar-

betar även i diverse icke-statliga välfärd-organisationer, kvinnoorganisationer, kast-baserade organisationer, sportorganisationer och så vidare. Även om dessa organisationer vanligtvis, vid toppen styrs av medlemmar i den styrande klassen, så jobbar de på en lägre nivå, baserat på om de tror de kan influera massorna till stöd för revolutionen via deltagande i dem. De arbetar för ett politiskt ledarskap i dessa organisationer genom att utpeka reaktionens och reformismens krafter i dem, att vinna folkets stöd via att framgångsrikt och kraftfullt argumentera emot kapitalismen.

Täckorganisationer kallas sådana organisationer som öppna organiseras av IKP(maoisterna) utan att avslöja kopplingen till partiet. Dessa organisationer begränsar sin militanta aspekt beroende på nivån på repressionen i området. De söker att organisera massorna för sina intressen och de drar med de mest tillförlitliga deltagarna i partiet.

Masslinjen

I alla dessa strategier följer de den s.k. ”masslinjen”. De förtryckta massorna är de som skapar revolution, som är grunden för allt revolutionärt övertagande av

maktpositionerna. För att revolutionen ska lyckas så måste viljan och aktionerna grunda sig i deras vilja och aktion. Vi vet från historiska försök att bygga socialism, speciellt i de repressiva staterna i östblocket, att misslyckandet i att bygga brett stöd hos befolkningen leder till en aliering och öppnar vägen för kontraposition. För att överkomma detta, vill maoisterna i så stor utsträckning som möjligt bygga sitt urbana och agrara arbete i massornas egna önskningar och vilja.

Nu när Indiens politik blir mer och mer nyliberal och repressiv har de troligen en ännu större möjlighet att få över folk på sin sida, fler och fler människor hamnar i fattigdom och förtryck. Det återstår att se precis hur framgångsrika deras planer blir – även om de har kommit beundransvärt långt, har de fortfarande en lång väg att gå. En sak är säkert – antingen vinner de eller de många andra kämpande grupperna i Indien massornas stöd på landsbygden, i jungel och städer, eller så kommer de reaktionära krafterna ta över ännu mer.

Sådana här affischer satte CPI(maoist) upp 2013 i tremiljonerstaden Pune i delstaten Maharashtra.

Kritik mot Indiensolidaritet ^{DEL 2}

Hans Magnusson representerar Dalit Solidarity Network i Sverige som gör ett viktigt arbete i att de uppmärksammar det oerhörda förtrycket av daliterna (de s.k. kastlösa). Hans skrev till Indiensolidaritet med anledning av att vi frågade honom om han ville bli medlem. I förra numret svarade vi på hans mejl. Nu fortsätter debatten.

Hans Magnusson skriver: *“En kommentar till din kommentar: ... jag tycker: att man kan förklara användning av våld men att civila kommer i kläm, och att man vet inget om framtiden – det finns skäl att vara vaksam mot alla makthavare.”*

Hans, jag har läst den text om naxalitrörelsen som du har skrivit om som du skickade till oss och den är full av intressant information om rörelsen. Fram till sidan 28 innehåller texten mängder av nyttiga fakta som inte syns eller hörs i Sverige. Men på sidan 28 inleds ett nytt kapitel med texten: “We are caught between these people”. Texten bygger i stora delar på en rapport från Human Rights Watch med titeln “Being Neutral Is Our Biggest Crime”. “Informationen” som är hämtad därifrån innehåller bl.a. uppfattningen att naxalitrörelsen sysslar med bombattacker som riktar sig mot “skolor och sjukhus”. Jag skulle gärna vilja se en lista på dessa attacker. Här är det av intresse att känna till att stora delar av den indiska vänstern inte har något förtroende för organisationer som finansieras av utländskt finanskapital. Arundhati Roy skrev en lång artikel (Capitalism: A Ghost Story) 2012 som bl.a. handlar om hur utländska NGO:s nästlar sig in i folkrörelsen och agerar tillsammans med de storbolag som har finansierat dem. Vi håller med henne att man bör vara skeptisk. Man biter inte den hand som föder en (utan helst de offer som husse pekar ut). Human Rights Watch tenderar i sitt arbete att fokusera på politiska rättigheter och inte på sociala. Detta är väldigt passande och hänger samman med dess ursprung som en organisation med udden riktad mot östblocket. Organisationen har en historia och en agenda och sitt högkvarter i New York vilket sammantaget ger organisationen en riktning och ett begränsat svängrum. I sitt förhållande till upproret i centralindien drar de fram alla mer avancerade propagandaministeriers favoritvapen, *sandwichteorin*. Genom att framställa båda sidor i konflikten som “lika dåliga” kan de omge sig med en aura av objektivitet samtidigt som de upproriska totalt svartmålas. De politiska uttalanden som vi gör sker i ett sammanhang och de får konsekvenser. Du skriver att du vill *“förklara användning av våld men att civila kommer i kläm”*. Efter att ha läst din text känns det som att den grundinställningen leder till att du i praktiken, på ett politiskt plan, står med ena foten på regeringens sida.

Hans skriver: *“Du säger: “Mao, maoisterna och Jan Myrdal har liksom alla andra företeelser sina positiva och negativa sidor. Men när vi diskuterar dessa förhåller vi oss till vad vi uppfattar vara folkrörelsens kamp mot feodalism och imperialism.” Det håller inte Erik. Man kan inte, tycker jag, utgå från en sådant relativistiskt synsätt, som faktiskt friskriver människor från ansvar.”*

Där skiljer vi oss åt på ett grundläggande filosofiskt plan. Allt är verkligen relativt och kan bara förstås i förhållande till andra saker och ting. Det går t.ex. inte att förstå vad en sten är om du inte jämför den med andra ting.

Hans skriver: *“Det är liksom problemet för mig: ni vill inte se Kina som den diktatur det är; Mao om den enväldshärskare han var men oräkneliga människoliv på sitt (obefintliga) samvete. Det går inte att bra kritisera USA (rättmätigt, men där ändå yttrandefrihet och en öppen debatt i stort råder även om en mediekoncentration råder, mm. Och kom inte dragande med Snowden (som jag bejakar om det behöver sägas) – vad tror du hänt med motsvarande i Kina; svaret vet vi) och inte alls uppmärksamma Kinas vardagliga brott mot alla upptänkliga mänskliga rättigheter. Det är här min kritik om ‘kritik’ och ‘självkritik’ kommer in. Som jag läser – och jag kan förstås ha fel – ser ni en absolut sanning och det är gentemot den man ska idka ‘kritik’ och ‘självkritik’. Om imperialism – jag uttryckte mig nog slarvigt. Imperialism så som du beskriver begreppet existerar ju både från USA’s och andra västerländska länders sida men också från Kinas sida. Skurkar finns överallt, jag skulle vilja vara med i en rörelse som utgår från det synsättet; annars blir det inte trovärdigt.”*

Du vill tillskriva oss ett ensidigt förhållningssätt (som du kallar absolut) men är det inte precis ett sådant förhållningssätt som du själv har t.ex. i din beskrivning av “yttrandefriheten” i USA. Ja, ja, medierna är extremt koncentrerade i ett fåtal personers händer som använder dem för att sprida sitt extremt farliga (för folket) och skadliga liberala synsätt, men det är väl inte så farligt? Med detta liberala synsätt har USA drivit ett par hundra krig (direkt eller genom ombud) och haft ihjäl ett oräkneligt antal fattiga. Skall man vara rättvis så bör man också räkna in alla som dött på grund av deras “frihandelspolitik” också. Det finns inget land i modern tid som har fört så många krig och haft ihjäl så många människor som USA. De är helt utan jämförelse oavsett vad som sägs i storbolagsmedia. I antalet döda bör man också räkna in alla de miljoner som dog till följd av deras enorma militära stöd till Chiang Kai-sheks korrupta arméer i inbördeskriget i Kina.

Föreningen har för övrigt ingen särskild uppfattning om Kina *förr* och *nu*, men jag har det. Dagens Kina är en stor kapitalexportör och de kommer vilja försvara sina investeringar utomlands mot eventuella hot precis som alla andra kapitalistiska länder. Vad gäller Kina *förr* så är jag motståndare till en ensidigt förhållningssätt där man bara räknar “människoliv” utan att studera i vilken sammanhang dessa människor dött. Vi behöver verkligen en analys av de historiska förhållandena och sådant “tjaffs”. Liberalerna talar om “diktatur” och “demokrati” och de hoppas att vi inte skall studera vad det innebär i praktiken. Med den liberala måttstocken är också Indien demokratiskt. För den som analyserar vad denna s.k. demokrati innebär för majoriteten så blir det tragikomiskt. Liberalernas förhållningssätt till sina s.k. “mänskliga rättigheter” tål inte heller en närmre granskning. Hela utgångspunkten är falsk. Det som främst karakteriserar vår tid är inte att människor behandlas jämlikt utifrån några allmänna “mänskliga rättigheter”. Den rådande världsordningen delar upp människor i de som är “värda” något och de som betraktas som helt värdelösa “icke-människor”. Att maktavarna kommer dragandes med “mänskliga rättigheter” är ett sanslöst hyckleri. Men våga inte jämföra och problematisera dessa s.k. mänskliga rättigheter. Helgerån! (p.s., kritik och självkritik handlar om det praktiska och vi tror det är sunt om det är fritt att kritisera brister i organisationen). / Erik

ANURADHA GHANDY

*You give birth to girls and boys, but your name is nowhere, sister
The store is full of paddy, but girls cannot get it, sister
At a tender age they are married, sister
If she says she won't go, they beat her, sister....*

But then a cry rents the air....

*The land and sky are equal,
women and men are equal*

*The red flower, sister, is flowering
Let us follow the path*

I will go forward toward a red dawn.

Anuradha Ghandy var en folkledare som växte upp i en revolutionär familj på 50- och 60-talet. Hon deltog i den revolutionära rörelsen och gick med i Dalit Black Panthers på 70-talet. Senare var hon med och grundade människorättsgrupper och hon dog av malaria när hon höll på med att bygga upp naxaliternas kvinnorörelse i Dandakaranya. Det hålls årligen konferenser till hennes minne. 2012 deltog Arundhati Roy på en minneskonferens och höll tal. Några av Anuradha Gandhys texter finns samlade i "Scripting the Change: Selected Writings of Anuradha Ghandy" som kan beställas på Amazon.com. I "Arkiv" på hemsidan under "Naxaliterna" finns mer info om henne.

"In this great democracy of ours, Anuradha Ghandy was what is known as a 'Maoist terrorist,' liable to be arrested, or, more likely, shot in a fake 'encounter' like hundreds of her colleagues have been ... Reading through [her writings]... you catch glimpses of a mind of someone who could have been a serious scholar or academic who was overtaken by her conscience and found it impossible to sit back and merely theorize about the terrible injustice she saw around her. These writings reveal a person who is doing all she can to link theory and practice, action and thought."

– Arundhati Roy, New Delhi

"Anuradha Ghandy's life and work stands as an example for a generation of Indian revolutionaries. But more than that she has directly contributed to the development of the Indian revolutionary movement in significant ways. Take the caste issue. Anuradha was one of the new generations of revolutionaries that in practical political activity gained and formulated an insight that helped the movement to move forward from the former narrow economism in the perception of caste of the old CPI to a new and broader understanding of the class role of the superstructure. ...her writing contains much more. It is necessary reading for anyone who wants to understand the present situation in India." – Jan Myrdal, Sweden